Den Europæiske Unions
Tidende

DA
L-udgaven

2026/1131

21.5.2026

RÅDETS GENNEMFØRELSESAFGØRELSE (EU) 2026/1131

af 18. maj 2026

om ophævelse af gennemførelsesafgørelse (EU) 2024/1341 om suspension af visse bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 for så vidt angår Etiopien

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) ([1]), særlig artikel 25a, stk. 6,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Samarbejdet med Etiopien på tilbagetagelsesområdet blev i 2022 vurderet som utilstrækkeligt, jf. visumkodeksens artikel 25a, stk. 2. Der var behov for betydelige forbedringer i samarbejdet om alle trin i tilbagetagelsesprocessen, navnlig for at sikre, at Etiopien samarbejdede effektivt, rettidigt og på forudsigelig vis med alle medlemsstater om identifikation og udstedelse af rejsedokumenter samt om tilbagesendelsesoperationer.

(2) I betragtning af de skridt, Kommissionen havde taget for at forbedre samarbejdet, og Unionens overordnede forbindelser med Etiopien, blev det vurderet, at der var behov for handling fra Unionens side.

(3) Ved Rådets gennemførelsesafgørelse (EU) 2024/1341 ([2]) blev anvendelsen af visse bestemmelser i visumkodeksen for så vidt angår etiopiske statsborgere midlertidigt suspenderet. Formålet med suspensionen var at tilskynde Etiopien til at træffe de nødvendige tiltag for at forbedre samarbejdet om tilbagetagelsesspørgsmål.

(4) De bestemmelser, der blev suspenderet midlertidigt, var de bestemmelser, der er omhandlet i visumkodeksens artikel 25a, stk. 5, litra a), nemlig: muligheden for at fravige kravene med hensyn til den dokumentation, der skal fremlægges af visumansøgere, jf. visumkodeksens artikel 14, stk. 6, muligheden for fritagelse for visumgebyr for indehavere af diplomatpas og tjenestepas, jf. visumkodeksens artikel 16, stk. 5, litra b), den almindelige frist for behandling af visumansøgninger på 15 kalenderdage, jf. visumkodeksens artikel 23, stk. 1, hvis suspension derfor også udelukkede anvendelsen af reglen om forlængelse af denne frist op til højst 45 kalenderdage i individuelle tilfælde, hvilket betød, at den almindelige frist for behandling af visumansøgninger blev 45 kalenderdage, og udstedelsen af visa til flere indrejser, jf. visumkodeksens artikel 24, stk. 2 og 2c.

(5) Kommissionens løbende vurdering af Etiopiens samarbejde om tilbagetagelsesspørgsmål efter ikrafttrædelsen af gennemførelsesafgørelse (EU) 2024/1341 viser, at der er sket en væsentlig og vedvarende forbedring af samarbejdet om tilbagetagelse navnlig med hensyn til identifikation af etiopiske statsborgere med ulovligt ophold på medlemsstaternes område, udstedelse af nødrejsedokumenter og regelmæssig tilrettelæggelse af tilbagesendelsesoperationer. Det er derfor ikke længere nødvendigt at opretholde suspensionen af anvendelsen af visse bestemmelser i visumkodeksen for så vidt angår Etiopien, og gennemførelsesafgørelse (EU) 2024/1341 bør ophæves.

([1]) EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2009/810/oj.
([2]) Rådets gennemførelsesafgørelse (EU) 2024/1341 af 29. april 2024 om suspension af visse bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 for så vidt angår Etiopien (EUT L, 2024/1341, 14.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_impl/2024/1341/oj).

(6) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden seks måneder efter at Rådet har truffet foranstaltning om denne afgørelse til udbygning af Schengenreglerne, træffer Danmark i overensstemmelse med nævnte protokols artikel 4 afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne afgørelse i sin nationale lovgivning.

(7) Denne afgørelse udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Irland ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2002/192/EF ([3]); Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.

(8) For så vidt angår Island og Norge udgør denne afgørelse en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ([4]), der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1, litra B, i Rådets afgørelse 1999/437/EF ([5]).

(9) For så vidt angår Schweiz udgør denne afgørelse en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ([6]), der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1, litra B, i Rådets afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i afgørelse 2008/146/EF ([7]).

(10) For så vidt angår Liechtenstein, udgør denne afgørelse en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ([8]), der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1, litra B, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2011/350/EU ([9]).

(11) Denne afgørelse udgør en retsakt, der bygger på, eller som på anden måde har tilknytning til, Schengenreglerne, jf. artikel 3, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2003 —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Gennemførelsesafgørelse (EU) 2024/1341 ophæves.

([3]) Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne (EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2002/192/oj).

([4]) EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_internation/1999/439(1)/oj.

([5]) Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengenreglerne (EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/1999/437/oj).

([6]) EUT L 53 af 27.2.2008, s. 52, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_internation/2008/178(1)/oj.

([7]) Rådets afgørelse 2008/146/EF af 28. januar 2008 om indgåelse, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne (EUT L 53 af 27.2.2008, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2008/146/oj).

([8]) EUT L 160 af 18.6.2011, s. 21, ELI: http://data.europa.eu/eli/prot/2011/350/oj.

([9]) Rådets afgørelse 2011/350/EU af 7. marts 2011 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, navnlig for så vidt angår afskaffelsen af kontrollen ved de indre grænser og personbevægelser (EUT L 160 af 18.6.2011, s. 19, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2011/350/oj).

Artikel 2

Denne afgørelse får virkning på dagen for meddelelsen.

Artikel 3

Denne afgørelse er rettet til Kongeriget Belgien, Republikken Bulgarien, Den Tjekkiske Republik, Forbundsrepublikken Tyskland, Republikken Estland, Den Hellenske Republik, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Republikken Kroatien, Den Italienske Republik, Republikken Cypern, Republikken Letland, Republikken Litauen, Storhertugdømmet Luxembourg, Ungarn, Malta, Kongeriget Nederlandene, Republikken Østrig, Republikken Polen, Den Portugisiske Republik, Rumænien, Republikken Slovenien, Den Slovakiske Republik, Republikken Finland og Kongeriget Sverige.

Udfærdiget i Bruxelles, den 18. maj 2026.

På Rådets vegne

K. KALLAS

Formand